

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, declarat de avocatul Vladimir Zahariuc și inculpatul

*Chetov Pavel XXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al or. XXXXX, str.
XXXX X, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior
prin:*

*1) sentința Judecătoriei Basarabeasca din 08.04.2016
în baza art. 27,186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 120
ore de muncă neremunerată în folosul comunității.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>16.09.2016 – 05.12.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>09.01.2017 – 28.02.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>20.12.2017 – 31.01.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Basarabeasca din 05 decembrie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Chetov Pavel a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 5 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la 27 august 2016, noaptea, inculpatul Chetov Pavel, având scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat, a pătruns în domiciliul lui Piciughina Efrosinia, a.n. XXXXX, amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX XX, unde amenințând-o cu răfuiala fizică, în mod deschis i-a sustras de pe deget un inel din aur cu greutatea circa 2,5 grame, pricinuind victimei o pagubă materială considerabilă în sumă de 1200 lei.

Tot el, la 29 spre 30 august 2016, noaptea, având scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat, în urma unei înțelegeri prealabilă și împreună cu minorii Scutar Igor și Vescu Cristian, au pătruns în domiciliul lui Piciughina Efrosinia, a.n. XXXXX, amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX XX, unde Chetov Pavel amenințând-o cu răfuiala fizică, în mod deschis, împreună cu minorii Scutar Igor și Vescu Cristian au sustras un frigider de model „Snaige” la prețul de 4550 lei, precum și un televizor de model „Samsung” la prețul 1000 lei, pricinuind victimei un prejudiciu considerabil în sumă de 5550 lei.

Tot el, la 29 august 2016 seara, având scop de a-i atrage pe minori în activitate criminală la comiterea sustragerii bunurilor altei persoane, știind în prealabil că Scutar Igor, a.n. XXXXX, și Vescu Cristian, a.n. XXXXX, sunt minori, le-a propus să comită împreună sustragerea bunurilor din domiciliul lui Piciughina Efrosinia, a.n. XXXXX, amplasat în or. XXXXX str. XXXXX XX. Astfel, minorii Scutar Igor și Vescu Cristian au căzut de acord, după ce Chetov Pavel i-a atras pe minorii Scutar Igor și Vescu Cristian în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) CP, de aceea că la 29 spre 30 august 2016 noaptea, având scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat, în urma unei înțelegeri prealabilă și împreună cu minorii Scutar Igor și Vescu Cristian, au pătruns în domiciliul lui Piciughina Efrosinia, a.n. XXXXX, amplasat în or. XXXXX, str. XXXXX XX, unde Chetov Pavel amenințând-o cu răfuiala fizică, în mod deschis, împreună cu minorii Scutar Igor și Vescu Cristian, au sustras un frigider de model „Snaige” la prețul de 4550 lei, precum și un televizor de model „Samsung” la prețul 1000 lei, pricinuind victimei un prejudiciu considerabil în sumă de 5550 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu pătrundere în locuință, cu amenințarea aplicării violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzare de daune în proporții considerabile, și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, adică atragerea minorilor la activitatea criminală și instigarea lui la săvârșirea infracțiunii.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, se caracterizează satisfăcător, că anterior a fost condamnat, dar antecedentul penal este stins, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

3. Procurorul, adjunct al procurorului-șef al Procuraturii raionului Basarabeasca, Evgheni Hadji, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f), 187 alin. (2) lit. b), d), e), f), 208 alin. (1), 84 alin. (1) Cod penal la 7 ani închisoare, fiind încasate de la ultimul în beneficiul statutului cheltuielile judiciare în sumă de 340 lei.

Apelantul a invocat că la stabilirea pedepsei instanța nu a luat în considerare că inculpatul anterior a fost judecat prin sentința judecătoriei Basarabeasca din 08.04.2016 în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 240 ore munca neremunerată în folosul comunității, iar în perioada săvârșirii infracțiunilor incriminate el se afla la evidența Biroului de Probațiune Basarabeasca.

Aceste circumstanțe confirmă că instanța nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, care este social periculos și corijarea lui nu este posibilă fără a fi izolat de societate. La fel nu s-a ținut cont de circumstanța agravantă - atragerea anterior la răspundere penală pentru infracțiuni similare.

Pedeapsa stabilită de prima instanță este prea blândă, deoarece inculpatul a anterior a săvârșit o multitudine de infracțiuni premeditate în scopuri cupidante, la comiterea infracțiunilor imputate, fiind în stare de ebrietate, a profitat de starea de neputință a victimei, care se datorează vârstei înaintate, astfel, au fost încălcate prevederile art. 2 Cod penal, art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, ce se referă la scopul legii penale.

Ținând cont de prevederile art. 61, 75, 78 alin. (3) și 90 alin. (1) Cod penal, inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsa cu închisoare, întrucât o pedeapsă mai blândă nu va asigura restabilirea echității sociale, corijarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de inculpat, cât și de către alte persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Chetov Pavel a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 3 ani și 8 luni închisoare, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal la 3 ani și 8 luni închisoare, și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

S-a dispus restituirea corpurile delictive - un frigider de model „Snaige” și un televizor de model „Samsung” - succesorului părții vătămate E. Chiosa.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de criteriul echității și proporționalității.

În conformitate cu prevederile art. 364¹ CPP, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Astfel, sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.

Prin prisma art. 364¹ CPP, se stabilesc noi limite minime și maxime de stabilire a pedepsei cu închisoarea: de la 3 ani 4 luni închisoare până la 4 ani 8 luni închisoare.

Sancțiunea art. 208 alin. (1) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 200 la 500 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 5 ani.

Potrivit art. 364¹ CPP, se stabilesc noi limite minime și maxime de stabilire a pedepsei cu închisoarea: de la 3 luni închisoare până la 3 ani 4 luni închisoare.

Instanța de fond a admis erori de drept, nu a ținut cont de prevederile art. 75 alin. (1), 187 alin. (2), 208 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8), 389 alin. (4), art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală, și a individualizat eronat pedeapsa stabilită în inculpatului, aplicând o pedeapsă prea blândă și omițând să se expună asupra pedepsei complementare (cu sau fără amendă), din care motiv urmează a fi casată parțial sentința instanței de fond.

Una din condițiile expuse expres în art. 90 alin. (1) Cod penal privind aplicabilitatea acestei norme, se referă la aceea că instanța de judecată urmează să formuleze o concluzie precum că nu este rațional ca inculpatul să execute în penitenciar pedeapsa stabilită.

Adică este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat concluzia ei.

La caz, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, precum și cel de înaintea și după săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel găsește întemeiate alegațiile apelantului în partea excluderii art. 90 Cod penal, constatând că concluzia primei instanțe că corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, este una incorectă, deoarece prin sentința Judecătoriai Basarabeasca din 08.04.2016 în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe o durată de 120 ore, astfel fiindu-i acordată inculpatului șansa de a-și corecta conduita. Necătând la aceasta, inculpatul și-a continuat comportamentul infracțional, imediat după 4 luni de la pronunțarea sentinței de

condamnare cu pedeapsă non-privativă de libertate, a încălcat repetat legea penală, comițând trei infracțiuni -2 grave și una mai puțin gravă.

Este întemeiat argumentul acuzării că motivul comiterii infracțiunilor și gravitatea acestora (care a comis două infracțiuni grave și una mai puțin gravă), personalitatea inculpatului, în cumul nu poate oferi caracterul de circumstanțe ce ar constitui o premisă pentru aplicabilitatea prevederilor art. 90 Cod penal.

Acuzarea a indicat în mod justificat că instanța de fond urma să-i aplice inculpatului pedeapsa cu închisoare în limitele sancțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. d), e), f), 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) și 208 alin. (1) Cod penal, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, or, inculpatul nu a conștientizat necesitatea de a-și corijă conduita și necesitatea de a respecta ordinea publică.

Astfel, neîntemeiat i-a fost aplicată inculpatului o pedeapsă non-privativă de libertate.

Modalitatea de executare a pedepsei stabilită de prima instanță în privința inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere fapta comisă, urmările produse și atitudinea ultimului până la și după comiterea infracțiunii.

Așa cum rezultă din textul sentinței primei instanțe, aceasta nu a motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului, menționând doar că acesta se poate îndrepta fără a executa real pedeapsa închisorii, ceea ce este o concluzie eronată, care nu poate fi menținută.

Inculpatul poate fi corectat și reeducat numai prin executarea reală a pedepsei închisorii, cu restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, instanța de fond a omis să se expună asupra corpurilor delictive.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont că inculpatul a recunoscut integral vina și s-a căit sincer, cauza fiind judecată în procedură simplificată, a comis infracțiuni grave și mai puțin grave, cu scop de cupiditate, anterior a fost judecat pentru comiterea de infracțiuni similare prin sentința din 08.04.2016, la locul de muncă se caracterizează satisfăcător și la locul de trai se caracterizează negativ.

5. Avocatul Vladimir Zahariuc și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenții au invocat că procurorul nu a informat instanța de apel că inculpatul a executat integral pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, și, reieșind din prevederile art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, acesta nu are antecedente penale, iar ținând cont că infracțiunea a fost comisă în perioada minoratului, aceasta nu poate fi apreciată ca recidivă.

Astfel, este eronat argumentul acuzării și concluzia instanței de apel, că inculpatul s-ar fi caracterizat negativ, deoarece anterior ar fi fost judecat, ori aceste concluzii sunt ilegale și contravin principiilor generale ale dreptului penal, dar și prevederilor art. 111 Cod penal, care expres explică cazurile în care persoana se consideră ca neavând antecedente penale.

Inculpatul se caracterizează pozitiv în societate, și în afară de abaterile pe aceste cauze, nu are altele.

Instanța de apel nu a ținut seama de cauzele ce l-au determinat pe inculpat să comită infracțiunile incriminate, și anume sărăcia și disperarea, lipsa de încredere și siguranță în ziua de mâine, lipsa de surse de existență. Instanța nu s-a informat de mediul în care a crescut inculpatul.

La fel, instanța de apel nu a ținut seama că faptele infracționale au fost comise în stare de ebrietate, astfel că, nu s-a dat o apreciere dacă inculpatul era în întreagă măsură responsabil de faptele sale, sau responsabilitatea îi era redusă, situație în care acesta nu este necesar să fie izolat de societate prin plasarea lui în închisoare, mai eficientă fiind menținerea lui în ambianță familială, cu îndreptarea lui la tratament antialcoolism.

Inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise, a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiune prin compensarea valorii bunurilor sustrase.

La moment inculpatul s-a angajat legal în serviciu, are un venit și surse legale de a se întreține, are intenția să întemeieze o familie.

Instanța de apel nu a justificat că față de inculpat nu ar fi posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Deși instanța de apel a stabilit mai multe circumstanțe atenuante, și nici una agravantă, nu se știe din care considerent a ignorat prevederile legale, și nu a aplicat, cum prescrie legislația penală, minimul din pedeapsa stabilită pentru fiecare infracțiune.

În privința inculpatului, pe capătul de învinuire în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, este posibilă aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, iar pe celelalte capete de învinuire chiar prevederile art. 57 Cod penal. În acest caz, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în privința acestuia era mai mult ca justificată și întemeiată, așa cum a dispus instanța de fond.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod

concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont că de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just și argumentat a conchis că în cazul în care inculpatul, a comis trei infracțiuni – două jafuri, care sunt infracțiuni grave și atragerea minorilor la activitate criminală, care este o infracțiune mai puțin gravă (*pct. 4. din decizie*), acesta anterior mai fiind în conflict cu legea, a comis infracțiuni similare, fiind condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității, și, cu toate că antecedentele penale sunt stinse, din nou a comis infracțiuni similare, suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului de către instanța de fond, în baza art. 90 Cod penal, este o pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, cu persoana lui, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Soluția instanței de apel privind înăsprirea pedepsei aplicate inculpatului este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit cărei recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4., 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat avocatul Vladimir Zahariuc și inculpatul Chetov Pavel XXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 februarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco